

vi fik en Lov om, at der skulde gøres tvungen Status i autoriserede Statusbøger en Gang om Aaret. Det ærede Medlem Hr. Sporn-Fiedler var inde paa den samme Tanke, og det glæder mig at høre, at det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen tiltræder denne Tanke og foreløbig vil blive staaende derved. Jeg vil tilføje, at skal der gennemføres en saadan Lov, skal det ikke være en Status, der optages pr. 1. Januar, paa det Tidspunkt, da Lader og Kornlofter er fulde af Korn, nej, skal vi have en Status, der er virkelig betryggende for Landbruget, maa den optages i Juli eller August Maaned, hvor Laderne er tomme. Paa det Tidspunkt er en Landbrugers Formue meget let at gøre op. Den bestaar paa det Tidspunkt nærmest af 4 Hovedgrupper. Der er først de faste Ejendomme, det vil sige Ejendoms-skylden minus Gæld uden Hensyn til, om Ejendomsskylden er nok saa gal. Det Tal vil det ikke volde megen Vanskelighed at finde. Saa er der Besætningen. Den kan maaske volde lidt mere Vanskelighed; men da der hvert Aar fra Landsoverskatteraadet udsendes en Skala, hvorefter de forskellige Dyr skal ansættes, vil dette Punkt ogsaa være forholdsvis let at opgøre. Dernæst er der Inventaret. Det svinger ikke stort fra det ene Aar til det andet, saa heller ikke det vil volde Vanskelighed. Endelig er der saa Kontanterne, de rede Penge, herunder selvfølgelig Værdipapirer.

En saadan Statusopgørelse er jeg overbevist om, enhver Landmand og enhver Skatteyder vil kunne foretage en Gang om Aaret. Og har Skattemyndighederne en saadan Opgørelse, kan de temmelig let skønne sig til, om den selvangivne Indkomst er rigtig eller ikke. Naar en Indkomst skal gøres op paa Grundlag af en Statusopgørelse, skal der selvfølgelig tages Hensyn til, om der i det Aar, der ligger forud, har været Konjunktursvingninger. Hvis Ejendoms-skylden er ændret, hvis Ejendommen er blevet højere eller lavere ansat, skal der naturligvis tages Hensyn dertil, og det samme gælder selvsagt ogsaa, hvis der er sket Forskydninger i Besætningens Værdi. Men naar vi ser bort fra disse Konjunkturforskydninger og holder os til det, der er reel Formuefremgang eller Formuetilbagegang, saa er der et godt Grundlag for de skattelignende Myndigheder til at komme til det rigtige Resultat med Hensyn til Indkomsten.

Man maa nemlig huske, at naar vi kender Formuefremgangen eller Formuetilbagegangen, er der kun een Post til, der skal tages i Betragtning, naar Spørgsmaalet

er, hvilken Indkomst Skatteyderen har haft, og det er det personlige Forbrug. Og der findes dog i hver Kommune fastlønnede Folk, som der kan drages Sammenligning med. Sogneraadet og Skattemyndighederne kan ved at undersøge deres Forhold se, hvor meget de har brugt til at leve af i de forskellige Aar, og ved at drage Sammenligninger mellem dem i det frie Erhverv og disse fastlønnede kan der faas et Skøn over, hvor stort det personlige Forbrug er for vedkommende Skatteyder. Hvis f. Eks. Skattemyndighederne staaar overfor en Gaardejer, der har haft en reel Formuefremgang paa, lad mig sige, 3 000 Kr., og det maa skønnes, at hans Levefod ligger paa samme Højde som f. Eks. Lærerens, og det er konstateret gennem en Aarrække, at Læreren plejer at bruge en 5 000 Kr. om Aaret, saa maa vedkommende Gaardejers Indtægt være ca. 8 000 Kr.

Men Statusopgørelsen er ikke alene en Vejledning for de skattelignende Myndigheder til at komme til det rigtige Resultat, men jeg tør ogsaa paastaa, at det er en Betyggelse for Landmanden selv at have en saadan Status Aar for Aar, idet han da overfor de skattelignende Myndigheder kan konstatere sin virkelige Formuefremgang eller Formuetilbagegang. Hvis Sogneraadet f. Eks. staaar overfor en Gaardejer, der har haft en reel Formuetilbagegang paa 2 000 Kr., som vedkommende kan konstatere, hvad kan det saa nytte, at nogen vil sige: den Mand lever paa samme Levefod som, lad mig sige, Præsten, og Præsten bruger gennemsnitlig 7 000 Kr. om Aaret for at leve? Enhver maa alligevel erkende, at naar Manden kan dokumentere, at han reelt har spist 2 000 Kr. af sin Formue, vil Indkomsten kun være at ansætte til 5 000 Kr.

Det er ikke første Gang, jeg i dette høje Ting har gjort mig til Talsmand for tvungen Statusopgørelse. Da vi i Fjor havde Statsskattelovene til Behandling, stillede min Partifælle det ærede Medlem Hr. P. Munch og jeg et Forslag, der gik ud paa, at alle Skatteydere, hvis Formue var paa 25 000 Kr. eller derover, en Gang om Aaret skulde gøre Status. Her er altsaa ikke Tale om en Særlovgivning for Landbruget, og noget saadant mener jeg heller ikke der kan være Tale om. Nej, skal der fra Lovgivningsmyndighederne kræves tvungen Status, saa maa vi sætte et Skæringspunkt i Formuen og sige: alle de, der ligger paa den Formue eller derover, skal være pligtige til at gøre Status. Dette Forslag, der var stillet i Udvalget, blev egentlig